

Forundring betragtede Per Præstens Hoved; det var fuldstændig ombundet med et sort Silketørklæde, som bagtil kunde sees under Kaskettens Kant, — noget, der øjensynlig ogsaa gjorde ham forlegen. I hvert Fald havde han kun gjort et Tilløb til at løfte paa Kasketten, da han besvarede Pers Hilsen, skønt han ellers havde vist den yderste Høflighed.

Ude i Vest blaanede Skyerne af et nyt Lyn, og faa Sekunder efter rystedes Jorden igen af et mægtigt Tordenbulder.

„Det slog vist ned ovre ad Bøstrup til,“ udbrød Per noget ængstet.

„De er ikke helt fremmed paa Egnen — kan jeg høre,“ sagde Præsten.

„Jeg har opholdt mig her et Par Uger.“

„Tager jeg fejl i, at jeg igaar saa Dem i Borup Kirke?“

Per forestillede sig nu og fortalte, at han var Gæst hos Hofjægermesterfamilien paa Kærsholm.

„Jeg tror, jeg har hørt det. — De er Ingeniør, ikke sandt?“

Per bekræftede det.

„Ja, vi lever jo i en Tidsalder, der tilhører Polyteknikeren, Tusindkunstneren, frit oversat,“ fortsatte Præsten efter et Ophold. „Det er forbavsende, hvor Jernbaner og Dampskibe allerede har gjort vor Klode uanselig endogsaa for os selv. Afstanden mellem Landene mindskes Dag for Dag og udslettes vel tilsidst saa at sige ganske.“

„Sandsynligvis.“

„Maaske vil det engang lykkes os at række baade Maane og Stjerner med vore Maskiner, ... nogen fysisk Umulighed er det vist ikke, og da vil selve Verdensrummet blive os fortroligt som